

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК III. Ч. 11. ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА., ЛИСТОПАД, 1946. ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, NOVEMBER, 1946 VOL. III No. 11

МЕМОРІАЛИ ПРО УКРАЇНУ В ПАРИЖІ

Від імені Українського Конгресового Комітету передав голова його, Степан Шумейко, американській делегації на міжнародній конференції в Парижі, меморіал у справі України.

В меморіалі сказано, що український народ бажає рівності між націями, й права на вільну незалежну державу у вільній Європі.

Другий меморіал у справі незалежної суверенної української держави вручили секретаріатові мирової конференції, а також делегації Канади о. Йосафат Жан, ЧСВВ, і Степан Шумейко від імені Комітету Українців Канади.

ЗА ДОПУЩЕННЯ ЗБІГЦІВ ДО АМЕРИКИ

Федеральна Рада Церков Христа в Америці, з осідком в Нью Йорку, заявила за допущення більшого числа переміщених осіб з Європи до Америки.

ПРИВОЗИТИМУТЬ ЗБІГЦІВ ДО АМЕРИКИ

До Нью Йорку вернувся з Європи др. Етан Т. Колтон, який відвідав збігців як представник УМСА і Черч Ворлд Сервіс.

Він сказав що самотня практична розв'язка для переміщених осіб, це забрати їх з таборів і переселити в нові громади.

В Європі, каже Колтон, є 800,000 збігців, у тім 150,000 жидів. Організація Черч Ворлд Сервіс, як він заявив, привозитиме по 50 збігців що місяця.

ЖІНКА ПРЕЗИДЕНТОМ БАССАР КАЛЕДЖ

В Покіпсі, Н. Й., над рікою Гадсоном, у славнім жіночій каледжі (університеті) Бассар на протязі 85 літ президентом були чоловіки. Щойно тепер вперше президентом того каледжу стала Сара Гібсон Бландінг.

ШИРІТЬ „НАШЕ ЖИТТЯ“!

Весь український народ стоїть сьогодні перед Твоєю Могилою і віддає глибокий поклін Твоєму Змаганню, Твоєй Жертві.

Вся українська нація стоїть гордо й твердо на становищах здобутих Твоєю Посвятою й Терпінням.

Вся українська нація віддає пошану Твоєму Маєстатові — Маєстатові Вічного Життя Твого Безсмертного Духа.

Коли заграють боеві сурми і поклоняться Тобі змиті кровю прапори — знай, що вся українська нація у важкому змаганні виконує Твій Заповіт — Заповіт Слави й Волі, Заповіт Української Самостійної Соборної Держави!

Так нам, Боже, допоможи!

УКРАЇНСЬКИЙ ТАБОР В РІМІНІ

В українському таборі в Ріміні, в Італії, є коло 10,000 українців полонених. В таборі видають українські газети „Життя у таборі“, „Батьківщина“, „Наш Шлях“, „Юнацький зрив“ і „Оса“. Є три хори й одна оркестра. Ремісники зорганізовані в робітничі спілки. Також є спортивні дружини. Зорганізовано бібліотеку, й улажено виставки таборового мистецтва і виробництва.

Англійська команда табору багато помагає в культурно-освітній праці таборовиків.

БІБЛІОТЕКА ІМЕНІ ПЕТЛЮРИ

В Парижі відкрита наново бібліотека й читальня імені Симона Петлюри. Небаром бібліотека започаткує ряд викладів на культурні теми.

Побільшуємо це число щоб вичерпати залеглий матеріал.

Редакція „Нашого Життя“.

ВЕРНУВСЯ З ЄВРОПИ

Степан Шумейко, голова Українського Конгресового Комітету, вернувся американським військовим літаком з Парижа до Нью Йорку.

Звіт із своєї місії здасть п. Шумейко на ширших зборах УЖК, які будуть скликані в найближчій часі.

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВА

Українські скитальці у Форарльбергу (Австрія) уладили в місті Брегенц виставу мистецтва й домашнього промислу. Виставою зайнялось жіноцтво зорганізоване в Союзі Українок, при допомозі українського відділу Суспільної Опіки.

На виставі яку відкрито 4 серпня, були різнобарвні вишивки, альбоми, жіночі торбинки, різномодні різбарські вироби-дереворити, килими, образи, герби й хрести. Окремо розложено вироби мистця Юрія Кульчицького, та майстрів долота П. Кузьмича, В. Брова і М. Татарка.

УКРАЇНСЬКІ ГАЗЕТИ В НІМЕЧЧИНІ

В американській зоні в Німеччині виходять українські часописи „Християнський Шлях“, „Христос Наша Сила“, „Наше Життя“, „Слово“, „Час“, „Українські Вісті“.

Вони призначені лише для потреб українських осередків де виходять ті газети. Поза ті осередки їх не вільно посилати.

„Обеднання Українських Жінок на Еміграції“ повідомляє що вже готується й незадовго вийде часопис „Громадянка“.

ГОВЕРНОР ДУІ В ОБОРОНІ СИРІТ В ЄВРОПІ

Говернор Дуї вручив оснудателю нового товариства Реско Чилдрен, Інкорпорейтед, в Нью Йорку їхній чартер, і побажав успіху в їхній праці щоб рятувати сиріт в Європі.

Голова нової організації, Герберт Тензер, сказав що вона хоче врятувати 3,000 європейських сиріт яких планують вислати до країн під совітською „залізною заслоною“

Говернор Дуї зазначив що тих сиріт слід звільнити з під совітської контролю, щоб вони могли бути виховані на волі.

ДЕЛЕГАТИ ДО UNESCO

Президент Труман назначив 10 делегатів до Освітньої, Наукової й Культурної Організації О. Н. (Юнайтед Нейшенс Едюкейшонел, Сайнтифік енд Културел Організейшен), яка збереться в Парижі в листопаді.

Між ними є відома закордонна кореспондентка ньюйорського Таймса, Анна О'Гер Мек Кормик, а також Вільям Бентон, заступник державного секретаря для культурних справ, Арчиболд Мек Ліш, бувший заступник державного секретаря, Джордж Д. Стоддарт, президент Іллінойського Університету, Артур Г. Комптон, канцлер Вашингтонського університету.

Жертуйте на Пресовий Фонд

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Встане правда, встане воля

Знову приходять листопад. Знову стають перед нами в думці ті героїські подвиги наших борців, що боролись за кращу долю батьківщини. Хоч може сьогодні вигляди на самостійне життя наших рідних виглядають сумнівні, то все таки не сміємо покидати надії й казати, що все уже страчене. Так воно не є. Чей же український народ не є призначений споміж всіх народів на вічне мучеництво, катування й стогін у кайданах. Те мучеництво надто довго тягнеться, й йому мусить прийти кінець. Той кінець ось вже недалеко.

Хто інший у світі має таку славу історію визвольних змагань як українці? Чи то не була повна руїна й цілковите знищення в часі татарської навали? А проте Україна відбудувалася, зросла числом, заповнила спустошені землі, розквітлась пишню по всіх своїх широких степах, і світ здивувала своєю красою.

Хто більш хоробро воював як наші славні козаки що зуміли відбиватись на усі сторони від ворожих наступів і рівночасно розгосподаритись, потягаючи за собою ціле населення. Ось ці мужі козаччини лишили нам багату спадщину, традицію демократії, вільних прав людини. Ця традиція й сьогодні живе й далі гуртує козацьких потомків до невпинної боротьби.

Хто збудив закріпощених рабів в часі панщини? Не хтось чужий. Зов крові народу спонукав великого сина Шевченка кинути могутнє слово й об'єднати знову до боротьби приголомшених. Той зов крові навіть зумів усунути границю й злучити в одне об'єднане тіло галичан з наддніпрянцями. Той зов крові лучить всіх українських дітей по світі в одну родину.

А що казати про українську повстанчу армію? Чи це не героїство? Чи посмів який другий народ стати до збройної невпинної боротьби без державної помочі проти сильного ворога, що розпростер свої кігті по цілій Європі й сягає до Азії, а навіть і на другі континенти. Більшого героїства навіть не можна собі уявити щоб бездержавний народ вистояв в боротьбі проти сильного ворога, й зумів за собою потягти усе населення та у крайній безнадійності будував надію на перемогу. Таку хоробрість серед нужди, недостатків, загального зубожіння цілком певне можна назвати восьмим чудом світу. Хіба можна сумніватись та покидати надію на таку могутню прометеївську силу українського народу?

Україна живе! Ми мусимо вірити, що

Встане правда, встане воля,
Світ правди засвітить —
І помоляться на волі
Невольничі діти...

Савеля Стецишин.

Першого Листопада

День першого листопада завжди буде славний в історії України. Це був великий момент в 1918 році коли весь народ Західної України скинув вікові кайдани й проголосив свою самостійність, незалежність ні відкого. Це зробив весь народ Галичини — і старші й молоді, чоловіки й жінки, чотири мільйони їх, одним духом, одним бажанням, одною волею й силою стали як одна армія рішена змести неволю й зажити новим свободним демократичним життям, що було перерване ворожим наїздом Польщі ще в 1340 році.

Це пробудження до волі Західної України привітала й Велика Україна яка вже тоді була скинула вороже царське ярмо, й незабаром, бо 22 січня, 1919 року, проголошено в Києві злуку двох українських народних, демократичних республік в одну державу.

Та це не сталося легко. Бо вже тоді шаліла важка оборонна війна українського народу проти наїзників з сходу й заходу,

проти найтяжчих вікових ворогів України — Московщини й Польщі.

Московщина — яка перебула і в себе революцію й переворот большевицький, проголосила "самовизначення народів, аж до відірвання" й навіть визнала незалежність України — відразу зрадила свої приречення й напала на Україну, а після довгих важких кривавих боїв наново ооноволела її, накладаючи на український народ важкі кайдани.

Польща — яка більше 100 років плакала перед світом на "розбір" і поневолення — також зрадила свої приречення перед альянтами, й напала на Західну Україну, та наново поневолило її, таксамо як і колишня Польща шляхотської неволі й сваволі. Потім у березні 1921 року — оба вороги України підписали договір у Ризі, яким поділились землями українськими, забіраючи роздертий народ у дві тюрми народів.

Альянти, які боролись за демократію, за свободу народів, а спеціально малих націй, як вони говорили, ждали спокійно два роки після Рижського договору, а вкінці, у березні 1923 року — його одобрили, віддаючи Західну Україну в польську неволю.

Після того і Москва і Варшава раділи з роздертя й поневолення України. Бо Москва мала на західній границі Польщу яка боялася стратити українські землі, а одночасно польські політики у Варшаві раділи з того що у Москві є большевизм, вважаючи Москву слабкою, а тим і не небезпечною для Польщі.

Західні демократії, які виграла першу світову війну, спокійно та байдуже приглядалися тому що творилося у Східній Європі, так начебто це було не їхнє діло, й немов це інший світ — аж до вересня 1939 року, коли знову пробудив їх грім гармат другої світової війни, й пригадав їм що цеж таки їхнє діло, й не інший але тойсам один світ.

Світ поміг диктаторській Москві й Польщі зламати й поневолити українську демократичну республіку, а через те поміг що вирости тоталітарні сили в Німеччині й Світах, які принесли другу світову війну, масових людозірців і руїників, голод, смерть і хаос у румовищах Європи.

Західні демократії заплатили знову кровю й майном, але старі гріхи далі покутують.

Диктаторська тоталітарна сила Москви не ослабла після другої світової війни, а зросла ще більше, й сьогодні стала загрозою для свободного демократичного життя народів на всіх широких і далеких границях Світів.

Після першої світової війни великі демократії могли легко й певне стати в обороні демократичних принципів в обороні найвищого права українського народу Галичини й всієї України, в обороні так само роздертого ворогами білоруського народу, а також народів Кавказу — та вони тоді завели надії тих народів. Сьогодні, після другої світової війни, тасама проблема свободи, тихсамих досі ще поневолених народів і також близьких сусідів, знову стукає до великих демократій й остерігає що миру у світі не буде коли остануться даліше народи в тюрмі.

І знову це треба повторити нині, у 28-мі роковини Першого Листопада.

Західна Україна тепер звільнена з неволі польської, але разом з Великою Україною вона є в неволі тоталітарної поліційної диктатури Москви.

Народ український, який скинув вікові кайдани двох ворогів наїзників у народних революціях, сьогодні голосу не має. Він не має свободи сказати своє слово й правити собою, бо над ним царить кулемет і нагайка тоталітарної влади Москви.

Надаремне проголошено Атлантийський Чартер і Чотири Свободи для всього світу, бо народи під червоною Москвою далі важко страждають під большевицьким чартером кривавого терору й чотирох неволь.

"Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить" як казав Шевченко, мовчить, бо Москва не дозволить йому сказати слово протесту проти неволі. Але світ всеодно знає що той крик народу проти неволі й терору таки є, дарма що його хоче придушити й приглушити найбільша у світі і в історії тюрма народів.

Ті народи таки дожидають щоб хтось поза їхніми тюремними мурами обізвався за ними, став у їхній обороні, щоб великі демократії, народи що мають свободу слова помогли і їм стати свободними, рішати самим про свою долю й життя, й як демократичні нації об'єднатися з рештою демократичного світу.

Українці що живуть поза межами тієї тюрми мусять стати голосом мільйонів українського народу; що їх Москва відгородила від світу залізною стіною.

Американські українці мають для цього найбільше спроможги й певне сповнять цю історичну місію в обороні страждальної України.

Перший Листопад нехай стане кличем до об'єднання й акції.

Л-ка.

ПЕТИЦІЯ ДО ПАНІ РОЗЕВЕЛТ

Центрاليا Союзу українок Америки і Комітет Українок Канади, у Вінніпегу, Ман. вислали петицію до пані Елінори Розевелт, такого змісту:

Mrs. F. D. Roosevelt,
Hyde Park,
New York, U. S. A.
Dear Madam:

We wish to express our deep appreciation of your kind understanding of the terrible plight of the so-called Displaced Persons, and of your honest and courageous defense of their human rights and liberties at the Economic and Social Council of United Nations, and on other occasions.

At the present moment the fate of these homeless people is to be decided by the General Assembly of United Nations at its session in New York.

As Americans of Ukrainian origin, we are especially concerned with the future of 300,000 Ukrainians among the Displaced Persons. Being not only victims of brutal Nazism (driven from their homeland as slave labor) but also victims of Russian Communist persecution, they cannot be repatriated to their native land, and must look to the democratic nations for assistance and resettlement.

We sincerely hope that you, dear Mrs. Roosevelt, will extend your kindness in using your exceptional moral authority and influence on behalf of these unfortunate, maltreated and disheartened people, and will help to carry a just and efficient resettlement plan into effect.

Please accept this expression of our deep respect and sincere gratitude.

Yours sincerely,
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Helen F. D. Lototsky, Pres.
Catherine Yarosh, Sec'y.

ПЕТИЦІЯ ДО ВСЕКРАЄВОЇ РАДИ ЖІНОК

У жовтні ц. р. зачалися в Нью Йорку наради Загального Зібрання Об'єднаних Націй. Одночасно радить також Економічна і Соціальна Рада О. Н., яка займається найважливішими соціальними справами всього світу. Ця Рада заінтересована також спеціально долею скитальців усіх народів, в тому теж скитальців українських.

Тому Комітет Українок Канади й Централья Союзу Українок Америки вислали прохання у справі українських скитальців до Всекраєвої Ради Жінок Канади й Америки. (National Council of Women of Canada, National Council of Women of America). Прохання звучить:

Dear Mesdames:

ВІСТІ ЦЕНТРАЛІ СУА

Три конференції. Голова Союзу Українок Америки була прийня на двох конференціях Федерації Жіночих Організацій, що були у вересні й жовтні у Вілкс Барре і Скентон, Па. Також взяла участь в нарадах Міжнародного Зібрання Жінок, у Волдорф Асторії Готелі, в Нью Йорку, 24 жовтня. На пополудневій сесії цього зібрання була також прийня Анна Л. Кмець, президентська секції звязків СУА.

Конференція Міжнародного Зібрання Жінок в Нью Йорку, була завершенням 10 дневних нарад у Савт Кортрайт, Н. Й., в яких взяло участь 150 делегаток 54 націй світу, чисельне представництво 18 американських всекраєвих жіночих організацій та гостей.

Головну тему ньюйорських нарад "Світ у якому живемо а якого бажаємо" поділено на чотири часті, в яких говорилося про політичне, економічне, соціальне й духове життя народів після другої світової війни. Всі бесідниці говорили про ці питання у їхніх краях. Дискусій ніяких на цій конференції не було, ні резолюції не винесено.

Святочні побажання відділів СУА в "Нашім Житті" треба прислати вчасно. Просимо урядничок подбати про те на найближчих зборах відділів.

З огляду на те що "Наше Життя" посилаємо теж до скитальців, будуть певно такі що схотять дати свої особисті побажання для своїх рідних за морем. Треба виписати точно імена осіб і місцевість табору. Адреси не треба давати. Розмір оголошення буде відповідний до присланих грошей.

Дякуємо відділам: 16, 5, 23 в Детройті, 35 в Озон Парк, 46 у Філадельфії, 59 в Болтімор що так скоро відгукнулися на обіжник Централі й прислали гроші на **Резервовий Фонд СУА.** До цього фонду влучаються теж гроші прислані на членську вкладку до американських жіночих організацій.

Книжки Централі СУА замикається 30 листопада. Просимо відділи до того часу вірівнати свої залежності.

Про збірку одяжі для немовлят, яку в один час проголосила Централья СУА в "Нашім Житті", подає пані І. Бенцаль, голова Жіночого Відділу при ЗУАДК. в Нью Йорку, що вона принесла 23 бейли (796 фунтів) які вже вислано до Укр. Комітету в Римі. Звідтам мають їх розіслати до Укр. Комітетів у Франції, Австрії, Белгії й Німеччини.

Щира подяка усім що до цієї збірки причинилися, й тим жінкам в Нью Йорку що їх спакували й вислали. Бог заплать.

Святочні пакунки до скитальців посылайте вчасно, щоб були на час доручені.

Централья СУА.

We wish to express our deep appreciation of the resolutions passed at the Inter-Continental Women's Conference of May 6, 7 and 8, 1946, covering the most vital and pressing human problems.

At the present moment we are vitally concerned with resolution II (Homelessness) page 5, paragraph 2, as the fate of homeless and desperate displaced persons in Europe is to be decided during the coming General Assembly of United Nations in New York, N. Y.

As Canadians of Ukrainian origin, we are especially concerned with the fate of 300,000 homeless Ukrainians among the displaced persons. Being not only victims of brutal Nazism (driven from their homeland as slave labor) but also victims of Russian Communist persecution, they cannot be repatriated to their native homeland, and must look to the democratic nations for assistance and resettlement.

We sincerely hope that the National Council of Women will take steps as may be possible in order that the recommendations expressed in Resolution II will

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ В ЖОВТНІ

- Пелагія Гришко, Аллентавн, Па. 6
- Марія Колісник, Вунсакет, Р. А. 4
- Агамія Хомяк, Детройт, Міш. 4
- Софія Гунька, Рочестер 3
- Анна Бодак, Бруклін 2
- Марія Сена, Детройт 2
- Марія Шмердяк, Шикаго 2
- По 1 передплаті: Софія Кофіла, Марія Ясінська і Олександра Небоженко, Детройт; Олександра Шафранська, Матапан; Юлія Маньовська, Болтімор; Анна Онуфрик, Лонг Айленд, Олена Штогрин, Амелія Бохей і Софія Кінаш, Філадельфія; Дора Беркови, Стеген Айленд; Катерина Івашко, Міямі; Олена Горбаль, Дербі, Конн.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В ЖОВТНІ

- Пресовий фонд:**
- Відділ 1 Нью Йорк Ситі 10 дол.
- Відділ 23 Детройт, Міш. 10 дол.
- Відділ 35 Озон Парк, Н. Й. 10 дол.
- Відділ 40 Аллентавн, Па. 5 дол.
- Відділ 45 Манчестер, Н. Г. 10 дол.
- Катерина Івашко, Міямі, Фла. 5.50
- І. Серединська, Нью Йорк Ситі 5 дол.
- Софія Кофіла, Детройт 3.50 дол.

help in solving the problem of Displaced Persons.

Yours sincerely,

UKRAINIAN CANADIAN WOMEN'S COMMITTEE

Mrs. O. Woycenko, Vice-Pres.
Mrs. E. Sytnyk, Secretary.

Подібну петицію вислала Централья СУА, за підписами Олени Лотоцької, голови і Катерини Ярош, секретарки.

ЩЕ ДВА ХРЕСТИ

В листі до нашої редакції читаємо:

В "Нашім Житті", органі Союзу Українок Америки за липень ц. р. я прочитав список імен тих що від нас відійшли. Між особами мені відомими бракує ще дві жертви, які ласкаво прошу помістити на листу жертв тоталітарних режимів.

Ольга Телігова (дочка пок. ректора подебрацької Академії Шовченіва) замордована німцями в Києві в 1942 р. разом з мужем, куди виїхала для харитативної праці серед українців з Харитею Кононенко.

Ганна Винник (Марченко) замордована поляками 8 січня, 1944, у Варшаві підчас повстання в якому згинуло багато українських родин. Ганна Вин-

ник була секр. Союзу Українок-емігранток у Варшаві, (після М. Науменкової від 1937 до кінця), секретаркою варшавського відділу У.Ц.К. (Укр. Цен. Ком.) і секретаркою Союзу Інженерів у Варшаві.

Зорганізоване українське жіноцтво втратило у цих двох, ідейних борців за краще завтра нашої батьківщини. Вічна їм пам'ять.

Хар. Винник.

Табор в Ріміні, Італія, 1946.

Річна вкладка:

- Відділ 2 Честер, Па. 20 дол.
- Відділ 10 Оліфант, Па. 20 дол.
- Відділ 26 Гемтремк, Міш. 20 дол.
- Відділ 28 Ньюарк, Н. Дж. 20 дол.
- Відділ 35 Озон Парк, Н. Й. 20 дол.
- Відділ 37 Детройт 20 дол.
- Відділ 40 Аллентавн 20 дол.

Організаційний Фонд:

- Відділ 2 Честер 5 дол.
- Відділ 10 Оліфант 5 дол.
- Відділ 28 Ньюарк 5 дол.
- Відділ 35 Озон Парк 5 дол.
- Відділ 40 Аллентавн 5 дол.
- Відділ 44 Бостон, Масс. 10 дол.
- Відділ 45 Манчестер, Н. Г. 5 дол.

Резервовий фонд:

(У цім фонді є теж всі датки на вкладку до Федерації Жіночих організацій).

- Відділ 5 Детройт 25 дол.
- Відділ 16 Детройт 17.50 дол.
- Відділ 23 Детройт 5 дол.
- Відділ 35 Озон Парк 2.40 дол.
- Відділ 46 Філадельфія 15 дол.
- Відділ 59 Болтімор, Мд. 40 дол.
- Ангела Ванак, Філадельфія 5 дол.

Для ЗУАДКомітету:

- Відділ 7 Акрон, О. на сироти 50 дол.
- Відділ 44 Бостон, Масс. на сироти 50.

-УКРАЇНЦІ В ДЕТРОЙТІ ПРОТИ СОВІТСЬКИХ ВИСЛАНЦІВ

З приводу концерту в Детройті співаків з Києва Зої Гайдай і Івана Паторжинського, яких Совіти прислали для піддержання большевицької пропаганди серед українців у Канаді і в Америці, українська громада Детройту уладила протестаційну демонстрацію, в якій взяли участь більш як 1,000 осіб.

Марія Зиновія Макарушка.

У НЕРІВНИХ ЗМАГАННЯХ

У вересні, 1939, зірвався в Європі воєнний буревій. Протягом 18 днів німецька армія розторошила бутну Польщу, яка 20 літ окупувала Західно-Українські Землі.

З польських в'язниць і табору з Берези Картузької виїшли кілька тисяч українських політичних в'язнів. Виголоджені, бліді, одиті у в'язничне лахміття, часто кумльгаючи, поспішали до Львова. А в душі кожного тремтіло радісно: воля, воля!

Тимчасом зза Збруча вмиширивала большевицька армія. Ця страшна жорстока дійсність усіх прибила горем, якого не могли розвіяти большевики гарними словами про т. зв. вільну українську соціалістичну республіку. Будинок б. польської поліції зайняло большевицьке НКВД, яке негайно приступило до чистки. Переслухувано й арештовано визначних членів усіх партій. Багатьох примушувано стати тайними агентами НКВД та вести розвідку між своїми найближчим і співробітниками. Життя стало нестерпне. Нерідко загрожені люди кидали все добро й рятувалися втечею через зелену границю на Холмщину, яка належала до Свівського Союзу.

У Львові замінено усюди в урядах польську мову — російською. Наказано з усіх публичних і приватних бібліотек викинути історію України й загалом усі книжки про визвольні змагання українського народу. По селах арештовано свідоміших селян і б. політичних в'язнів, називаючи їх ворогами народу. В зимі 1940 р. ПОЧАЛО НКВД масово вивозити на Сибір, часто розлучуючи чоловіків від жінок з дітьми. Однак не страхіття тюремні вивози не залякали українського населення. В підпіллі почала діяти організація українських патріотів. Багато патріотів кидало теплу хату й жило в підпіллі. В Бібреччині стало славним село Рсманів, до якого боялися заїхати большевицькі комісари, бо звідтіля не виходили живими їх попередники.

Там сталась на весну 1941 р. помітна подія. Зо Львова приїхала комісія НКВД, три комісари, щоб на місці перевести слідство над особами підозрілими в активнім українським патріотизмі. Покликано молодого господаря. Коли він при переслуханні зорієнтувався, що йому грозить якщо не куля то довголітний сибір, в розпачі вихватив нагана з торби комісаря, що кепкуючи закурював біля нього папіроску, у-

бив обск комісарів у кімнаті, третого в коритарі, скочив на коня, що стояв при возі, та пігнав у поблиський ліс. 2000 совітських салдатів облягло село і дооколичний ліс, шукаючи за ним — надаремне.

Львівські в'язниці були вщерть переповнені українським населенням. У 1940 р. у Львові відбувся славний процес 59 українських патріотів з Арпадом Березовським як головним обвинуваченим. Багато молодих людей з цього процесу розстріляно, а інших заслано на каторгу на Сибірі. Не зважаючи на страшну нагінку праця не уставала. Від стрілів револьверів упало багато большевицьких катів комісарів.

Вже тоді большевики не залишили в спокою священників, а наклали на них величезні податки. Священникам на поміч поспішило населення, яке складало гроші на податок і з великою ревністю горнулося до церкви. Бачили большевики, що не легко зломити західних українців. Тому зготовили довжезні списки українців, яких плянували вивезти в літі 1941 р. Але тому перешкодив наступ німецьких військ, які не надійно напали на Свівський Союз. Побачили червоні кати, що не встояться, й свою безсилу лють звернули на безборонне українське населення. Ловили людей на вулицях, витягали з дсмів та звозили до переповнених ущерть в'язниць. Там без переслухань, без суду, майже всіх замучили у страшній нечуваний спосіб. Відрізували носи, вуха, язика, видовбували очі, парили окропом і попарену шкіру стягали з рук і з ніг, кололи ножами, пекли вогнем, стріляли. По втечі большевицьких катів над Західною Україною лунало ридання й крик болю. По всіх місточках під в'язницями уложено довжезні ряди замучених, а люди лише по одежі пізнавали своїх рідних. Замучених ховано спільно на почеснім місці та сипано їм високі могили.

І збудилася в душі народу стихійна сила, український народ зірвався, щоб будувати власну самостійну державу, щоб зброєю пимститися на большевицьких катах. Дня 30 червня, 1941, по всіх містах зібралися величезні маніфестації й проголошено Україну самостійною державою. Молодь та старші домагалися зброї, хотіли визволити Східну Україну від ненависного червоного ката.

Це не подобалось неситим гітлерівцям — і вони дико кидаються на українців. Гештапо за-

ряило масові арештування й строго заборонило переходити Галичанам за Збруч. Большевицький наган змінився на ручний німецький автомат. І знову заповнилися тюрми українцями. Відносини тюремні нічим не були ліпші від большевицьких. В'язні примирали голодом. Двічі денно діставали харчі: рано чорну каву й кусочок хліба, на обід деїщо теплої юшки. Були такі, що дуріли з голоду. Місця кожному припало так мало, що в ночі можна було лише сидіти на голій долівці. В'язням не міняли білля. Всіх їли блощиці й воші. З голодом прийшов у парі тиф, який шалів у всіх в'язницях. Тифозники гинули масово без лікарської помочі й без духовної опіки. Трупів ковали ніччю на жидівських цвинтарях або в околиці Лисич у піску. Родичі не повідомляли про смерть в'язня. Деякі жінки у ночі відграбували могили, та розпізнавали своїх чоловіків.

Рівночасно появлялися прегарні афіші з закликом їхати до Німеччини на роботу, щоб заробити гроші та побачити, в яким достатку живе німецький робітник. Колиж ці афіші нікого незаманили, почався насильний набір. Були дні в яких нагло жандармерія облягала вулиці міста та загортала всіх прохожих до збірного табору, щоб відтам відправити в Німеччину. Домів пускали лише вагітних жінок та калік, а інших транспортували до Німеччини, не зважаючи на сльози та вияснювання, що дома жінка або діти.

По селах набір відбувався мов набір до війська, але при помочі поліції й німецького лікаря, який поправді не оглядав новобранців. Їхали величезні транспорти білих невільників зі Східної і Західної України. Зі сходу їхали всі позначені відзнакою „Ост“, ц. зн. „Схід“, убогі, обідрані, жовті на лицах. Їхали молоді хлопці й дівчата, жінки з маленькими дітьми, їхали старі люди. Усіх їх в Німеччині примістили у фабриках, де кожний мав для себе лише ліжко. Усі мусіли працювати дванацять годин, а діти в тім часі оставалися на фабричнім подвір'ю. Занедбані під кожним оглядом, без молока та відповідної поживи, без лікарської опіки — хворіли та мерли на туберкульозу.

Теж з дорослих остало багато на зненавидженій чужині на віки. Голодні, обдерті, запрацьовані жили проняті великою тугою за рідним краєм, жили погорджені й висмівані серед ситих вигідних Німців, для яких працювали й тратили здоров'я, а то й життя.

Крім в'язнів і невільників

була ще й третя категорія т. зв. „Бавдінст“. Хлопці у віці 16-19 літ мусіли йти до примусової роботи в краю. Вони працювали при копанні ровів, на праві доріг, у каменоломах. Мешкали в тісних бараках, умундуровані й обуті в деревляні черевики, які натирали їм болючі рани. Часто хворіли поголовно на важку текучу коросту, бо удержати гігієну в їхніх таборах не було можливо при тім звірячій трактуванні. Всім їм докучав голод, а працювати мусіли цілий день під німецьким наглядом.

Щоб охоронитися від тих трьох лих, українська молодь стала втікати в ліси й там організуватися.

Перші зорганізовані повстанці появилися у волинських болотнистих лісах. Волинь жахливо потерпіла під німецькою окупацією і найперше на Волині повстанці зорганізувалися й почали мститися за кривди заподіяні народові. Тими повстанцями проводив Бульба й вони себе називали Бульбівцями. Бульбівці закріпилися довкола шосе Берестя-Київ, якою йшли гітлерівські транспорти на Україну, й частинно на східний фронт. Повстанці відважно нападали на згадані транспорти й здобували на них зброю, амуніцію, мундури й чоботи. Харчі здобували з величезних складів призначених для німецького війська, а захищали від українського населення гітлерівськими надкомісарами.

На Волині повстанці мали цілі округи у своїх руках, в яких ніколи не сміли показатись німці, які хоч знаменито озброєні, не могли встоятися перед смілими очайдухами партизанами. Німецька адміністрація держалася лише в більших містах, де рівночасно стояла сильна військова залога. Німецька поліція й військо страшно мстилися на спокійнім населенню, вистрілюючи й вішаючи всіх свідомих громадян без ніякого суду. Тоді розстріляно знаних громадянських діячів Волині: інж. Харитю Кононенко і б. посла Самійла Підгірського враз з цілою його ріднею.

Тимчасом в Галичині зорганізувалися повстанці, найперше у Скільщині та Бібреччині, пізніше в Підгаєччині (одна з найсильніших груп) і в Надвір'янщині. З повітів, у яких появилися партизани, забирали гештапівці закладників. За кожну акцію повстанців, байдуже якої національності, стріляли цілими десятками зовсім невинних закладників, або родини повстанців.

Літом, 1944, появилися у Скільщині большевицькі пар-

(Продовження на сторінці 9-й)

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ—151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

November 1st, Inspirational Milestone

Some of us, brought up on a steady diet of annual November 1st celebrations, where, by mere constant exposure to the facts, if not by the understanding of them, we always came away newly-inspired by the story of "Lystopadove Sviato," some of us, can remember the excitement, the thrill, the indescribable sense of vindication we experienced when we came upon the words Ukraine or Ukrainians in the American press.

Events of the past few years have avalanched the affairs of Ukraine and Ukrainians on to the daily front pages of the whole world's press. And a smug feeling envelopes those who for years had had to contend with Americans' disheartening lack of knowledge about a land so wealthy in culture, in tradition and yet remained relatively obscure.

This newest penetrating glare of publicity, up to the present, has not been at all unkind to Ukrainians. Undoubtedly, there will be more in the press about them, and undoubtedly, readers will learn of our November 1st celebrations. In this story they will find inspiration enough for any man, young or old. November 1st, 1918, the date marking the day of Independence of the Western Ukrainian Republic, is an inspiring memory not merely because it marked the freedom of a nation subjugated for centuries, but because it evokes a genuine feeling of admiration for the victory it meant over such overwhelming obstacles. True, increasing obstacles finally wrested the hard-won victory from Ukrainians, but the undeniable facts remain — that there WAS and soon again may be, a Free Ukraine.

Each November 1st since, has become a milestone marking the progress of Ukrainians in their unceasing and increasing efforts toward a free Ukraine. We in this country, fortunate in being able to carry on this tradition, benefit immeasurably from the inspiration of the courage, integrity and freedom-loving spirit which it commemorates and again, by the very nature of the celebrations — with fine concerts featuring beautiful Ukrainian choir singing, arresting tableaux and inspiring talks.

From this year forward, with a new and appreciative evaluation set on these annual celebrations, after the stirring lessons of world war II, these November 1st holidays, for young Americans of Ukrainian descent, may become milestones measuring not only the results of the inspiration gained, but also measuring the musical and artistic excellence of each successive concert.

UKRAINIAN RECIPE

In response to a number of requests from young-bride readers of "Our Life," we will endeavor to print from time to time, recipes for Ukrainian dishes. Following is one that seems timely in view of the current meat-shortage. It is for 'pirohi' as Ukrainians in Halychina call them, or 'vareniki' as they are called in Kievan Ukraine.

Mix two cups of sifted flour with a half-teaspoon of salt, two beaten eggs and a third-cup of water, and knead to a smooth stiff dough. Roll on a floured board as thin as possible and cut into two-and-a-half inch squares. Now blend a half-pound of cottage cheese with a tablespoon grated onion, a fourth-cup chopped parsley and a half-teaspoon salt. Put a small amount of the cottage cheese mixture on each

square of dough, moisten edges with cold water, fold over to make a triangle and seal edges by pressing with the tines of a fork. Drop the dumplings into a large quantity of briskly boiling, salted water, and cook till the dumplings float on the surface, or about twelve minutes. Lift from the water to a heated platter with a perforated spoon, being careful to drain each one thoroughly. When all are arranged, pour a fourth-cup of melted butter over them. Serve the dumplings with sour cream garnished with chopped parsley, or with tomato sauce and some grated hard cheese. Fresh vegetables of almost any kind and a salad are the right accompaniments. The recipe yields thirty-six small dumplings, or enough for six fairly hungry people.

Subscribe to "OUR LIFE"

DONNA GRESCOE IN TRIUMPHANT DEBUT

A fairly adequate hint of what to expect from her New York Town Hall Recital next February 3rd, may be gleaned from newspaper accounts of Donna Grescoe's professional concert debut at Winnipeg, on October 1st.

S. Roy Malley, music critic of the Winnipeg Tribune, in reporting on the 18-year old Ukrainian violinist's performance before a record-breaking audience numbering 4,500, in Winnipeg's beautiful Civic Auditorium, stated that "she possesses that great, wide, rich tone which is the stock-in-trade of the big-name virtuosi. She possesses a gratifying sure intonation, a sensitive and powerful bowing arm, a fine sense of rhythm."

Miss Grescoe, attired for her debut in a specially-created gown of antique white French brocade, presented a varied program to her fellow townsmen, justifying their keen-decade-long interest in her career. Her first selection was Tartini's "Le Trille du Diable," described by the Free Press critic as a composition designed to show techniques and abilities. Stating that this favorite of violinists demanded of the player "complete versatility, strength, emotional power, rapid changes in mood and tempo from intense seriousness to lilting gypsy treat-

ment," the critic conceded that Donna met the test well.

In her interpretation of Wieniawski's "Concerto in D Minor," critics were pleased to discover one of Donna's strongest points of artistry — her handling of sustained passages. Stating that the deep emotional quality of the Romance movement was highly demanding, musicians acknowledged that this young violinist's treatment was as smooth, as are that of a completely matured artist.

With complete confidence, Miss Grescoe included the difficult Bach "Sonata in D Minor," for violin alone, in her debut program. On this number she expected to be judged for her finished artistry. That she achieved her goal may be ascertained from the plaudits of her judges, who decreed that her interpretation of this test number was unusually satisfactory, stating that "each note had definition, clarity, each phrase was a complete unity, chiseled and filed, but inextricable from the scheme. The playing was instinct with exalted feeling, nobility of style and expression."

The triumphant debut concluded with four well-executed and warmly received compositions — Saint Saen's "Introduction et

(Continued on page 12)

Sonia Bay

HOW WE MADE BORSCH

(Translated from Ukrainian by M. M.)

Ours is a modern marriage. Modern in the universal sense, when it comes to treating such problems as cooking, servants and the like. So my husband and I, like most of the newly-married couples in our circles engaged in full-time professional work, meet at dinner at restaurants and have supper at home. These suppers are prepared with minutest care, accompanied by much unnecessary confusion caused by two people totally unaccustomed to this sort of work.

In spite of this, we are a domestic couple, we love our little home. Besides, my husband feels best when relaxed in his own home. Once, during dinner at a restaurant, he said to me: "You know, I have a hankering for borsch, but real Ukrainian borsch the home-made kind. Perhaps we could have it some time? Sunday, maybe? What do you think?"

And to lessen the boldness of his request, he added: "I know how to cook borsch, cross my heart, I do. I used to cook it often during the lean war days. It was good, too! If you would just buy the necessary ingredients, I'd take care of the whole thing."

I did not answer immediately. My thoughts raced and I weighed the success of the proposed project against my limited knowledge of cooking, the smallness of our kitchen and the lack of proper cooking facilities. In the balance I threw the thought: What joy if the borsch is really a success—and so I agreed. We picked the following Sunday for the project.

That night, my husband shoved a book into my hands. I looked, — a cook book. On the fly-leaf, in a bold masculine hand was his inscription: "To many appetizing menus, for you and for me."

I laughed and my husband apologized. "Something I picked up on the way home. But you don't have to use it yet, because Sunday I'm going to cook."

I chose to take offense. "I see you have no faith at all in my culinary talents. Well then, go ahead and be cook by yourself." And I thought: Wait, my dove, I'll help you.

"But no," says my husband, "It would be even more fun together, only, I didn't want you to exert yourself on your day off."

Aha, I thought, more fun.

"Good," he says. "We will cook the borsch together. Because, you see how it is, — you will remember one thing, I will add another and so with our joint efforts, we will cook borsch."

I agreed.

"You know what? I already

bought something. Guess."

"Beets?"

"No."

"Meat?"

"No. Two pounds of onions."

"Two whole pounds? Why so much?"

"Oh, you need a lot of onions for borsch."

"But two pounds?"

"Of course. Take a look in that book, just look. Look under B — borsch. Here it is. Read it: Beets, meat, etc., etc., and onions. There! Onions. Aha!"

"I see. But not two pounds."

"Well, we'll see how much we will need. I bought enough to meet any requirement. Now, you will get the rest of the things tomorrow, won't you?"

Sunday came. Morning barely lighted up our windows when my husband woke me: "Good morning! We cook borsch today!"

"Today? Uh-huh, today."

"Now don't fall asleep again. We have to get up right away."

"Oh? And what for? This is Sunday, we can sleep till 9."

"Oh no, this isn't an ordinary Sunday. You know, by the time we prepare breakfast, then this, then that — then it will be time to prepare borsch."

"Oh yes — the borsch." I felt myself slipping off to sleep. Warm, peaceful, so pleasant. Noises in the kitchen woke me again. My husband was preparing breakfast. The smell of coffee permeated the morning air. No more sleep. I got up and went to help my husband.

On this 'unusual' Sunday, we somehow could not dawdle over our usual post-breakfast talk. Both of us became impatient and plunged immediately into the preparations for that borsch.

"You cut the beets," said my husband, "then clean the parsley and the carrots. I'll prepare the meat."

Without a word I began obeying his commands. I felt that this was not the time to argue with the chief cook.

We cut and rinsed. The table quickly was transformed into a borsch laboratory. In place of the vase of flowers, there appeared a primus-stove. Near it on the cutting-board were the diced beets. The scraped carrots shone near the newly-washed, dripping parsley. The knife in my hands kept time to the hissing of the primus-stove.

"Well, everything's ready," finally said my husband. "I put the meat in the pot, covered it with a little water and put it on the stove."

"Wait. And the beets?"

"The beets go in later. Don't

worry. I know what I'm doing. Now you cut the onions."

"All of them?"

"Well — no, just enough for this pot, this much, see?"

I cut up half the amount he indicated. My husband busied himself at the primus-stove.

"It's boiling!" he yelled. "Throw in the beets. The lima beans. Where's the cabbage? Throw it all in! So. Now some water. Water!" yelled the man.

"Right away, right away! I can't find the water pitcher. Where is it?"

"It's under the table. There it is. Hurry!"

Finally the pot was covered, the flame raised and — we exhaled. My husband lit a cigarette, sat down by the table and gazed at the stove. "Listen, what about mushrooms?"

"They go in at the end."

"What are you talking about? Mushrooms must cook a long time."

"Must they?"

"I know for a fact that they do?"

The mushrooms were quickly dropped into the pot.

"Aha! Spices! Where do you keep the spices?"

I looked in amazement. "But, dearest! You don't use spices in borsch."

"What do you mean, you don't use them? I always use them. Go find them, please do. Peppercorns, cloves..."

"Cloves?"

"Of course, cloves."

"Oh no," I protested. "That I refuse to put in. You just look in the book. I can assure you, it does not even mention cloves."

"What if it does?"

"But it doesn't."

"Maybe it does. I'll look."

"Please do. I know that spices are not used in borsch. Besides, we don't have any cloves in the house, anyway."

My husband looked and could not find any mention of it in the book. We finally compromised by throwing in one small peppercorn. The borsch began to boil. My husband sniffed and said: "Mm. Smell it?"

"Yes. Borsch all right."

"Wonder how it tastes." We tasted it.

"You know, it seems to me — it really smells like borsch."

"But it has no taste. It needs salt and vinegar."

"Not vinegar, kvas."

"Oh yes, have we any?"

"Of course, I bought some."

My husband smoked another cigarette. He sat in his pajamas, a spoon in one hand, cigarette in the other. He looked like a 20th-century alchemist. From time to time he diligently stirred the contents of the pot and the smoke of the cigarette mingled with the aromatic steam.

(Continued on page 12)

WOMEN OF THE WORLD MEET

In a little farming town of South Kortright, N. Y., the International Assembly of Women, attended by 100 delegates from fifty four nations, met recently. Among the women were members of foreign parliaments, an Iranian princess, a French journalist — Louise Weiss, known to La Resistance as Valentine No. 1014.

The women meet in an old carriage house on the estate-farm of Mrs. Alice McLean, a strong believer in the Assembly.

The meeting was planned last spring by nineteen American women's organizations who believed that "Women in the post-war world will outnumber men — will hold tremendous power, and think that it would be a good idea for women to pool their knowledge for the world's benefit."

The week of October 19, the women discussed such topics as the dangers of fascism and the problem of Germany. Although the steering committee of the Assembly has announced that no recommendations are to come out of the ten-day convention, several groups have met independently and drafted statements for the press. In one, Valentine No. 1014 asserted that the "UN was not proceeding very progressively," but had faith in it and hoped it would solve present difficulties. The women all agreed, after learning for the first time and accepting the differences in customs of all nations, that the standards of living of all nations must be raised by a greater distribution of wealth, that all nations should cooperate with the International Trade Organization, in lowering of tariffs and that all governments implement the Breton Woods agreement.

The women were warned not to smoke because of the hay in the loft above them, and ate well at Mrs. McLean's (the hostess had four steers slaughtered for the occasion), drank tea in the afternoons.

UKRAINIAN LITERATURE COURSE AT COLUMBIA

Conducted by Prof. Clarence A. Manning, author of the recently published book on the subject, a course in Ukrainian literature is being presented at New York's Columbia University. The lecturer, who is acting executive director of the Department of East European languages at Columbia, is also the author of a book on the life and works of Taras Shevchenko.

Action may not always bring happiness; but there is no happiness without action.

Disraeli.

FEDERATION OF WOMEN'S CLUBS

The Pennsylvania Federation of Women's Clubs was organized at the New Century Club in 1895, and admitted to the General Federation of Women's Clubs are same year.

The purpose of the Federation is to unite the influence and interest of Pennsylvania women and to promote legislative, civic, educational, moral, and social measures. The Federation has been the greatest force among women in the State to create public opinion.

The achievements of the Federation are too many to mention, but there are some which are so outstanding that they deserve attention.

The Federation through its clubs and counties support many libraries, public health clinics, dental clinics, play-grounds throughout the State. The Federation purchased Heart's Content, a tract of 158 acres of land in Warren county adjacent to National Forests, and presented it to the Government. It has sponsored road-side beautification, tree planting, gardens, and secured the beautiful River Park in Harrisburg. The Federation was the sponsor for the Home for Feeble-Minded Women of Child-Bearing Age at Laurelton Village, Laurelton, Pa.

In an effort to reduce crime the Federation has promoted finger-printing of all the people of the commonwealth.

The Federation has supported all legislation having to do with the health and welfare of women and children.

It was knowing of the danger to our youth from the cruel and dreaded disease syphilis that the Federation for the first time sponsored the initiation of legislation in the General Assembly, this being two bills, one requires parental and one requires pre-marital blood tests, the laws went into effect in 1940.

Again in 1941, the Federation sponsored the initiation of a bill containing a recodification of the marriage laws of the State. The bill passed both houses but was vetoed by the Governor.

Knowing that the support given to maternity care, child welfare, birth registration and juvenile courts by the Federation is of so much value gives us a feeling that we are providing protections for the future generations.

We realize the need of fair juvenile courts, but let us have them separate from the criminal courts of the state. Let us see that the men elected to judge these children are men of deep understanding. Let us have programs and legislation to prevent children from becoming delinquents, because we all know that

very little can be accomplished if a Child Welfare program begins to function after a child has been adjudged to be delinquent by the courts.

Social hygiene legislation is being presented in many of our states. The goal of social hygiene is a people healthy, normal, well-balanced, fit to build successful families, homes, communities as foundation stones of national strength and progress. This can not be accomplished with a sick people. Legislation and law enforcement is doing much to further the campaigns against venereal disease and its cause. The women of France and of Japan, who so recently secured the vote, are demanding the abolition of licensed prostitution. Are we doing as much with our privileged vote?

To many legislation means analyzing bills, writing letters to their representatives. That is necessary, but is it enough?

For some unknown reason women have not associated legislation with home, school, state and nation. We deplore that fact and the fact that American women are lax in their civic responsibilities and so many times they refuse to back their sisters in politics, thereby leaving the women politicians who really should be their spokesmen without the feminine support they should have. Why is it we do not have more women seek office in our communities, state and nation? Is it that they feel being career women will interfere with their being successful mothers and home makers? It should not, as many, many of our most successful career women have happy children and homes. Is it the fear of unwarranted criticism? Is it a fear of making enemies? Enemies are a stimulation to most of us.

We must know the necessity for legislation. It is the basis of our every day life. For years women have played the major role in the homes. Their tasks did not give them too much time for outside activities, but with the dawn of science they have gained a new leisure and now have the opportunity to participate in all public affairs. Legislation underlies every activity of the Pennsylvania Federation of Women's Clubs. American Citizenship depends on wise laws to protect our citizens. Education, International Relations and Public Welfare are all based on wise laws and adequate appropriations from Congress and State Legislatures. The American home needs legislation to give adequate support laws and to regulate marriage and divorce. Under Fine Arts we recall an Act of Congress to establish the Great National Gallery and re-

cently to make an appropriation to pay the inheritance tax on the Widener collection.

When we speak of wise legislation we must realize that if we have unwise legislation, we the women of America are to blame because many of us are too apathetic to change it. If we accept the statements of our leaders, the men we have granted the right to vote "yes" or "no" for us, and accept the laws passed by them and we know that they are wrong, then we are most certainly to blame.

Our leaders and elected men are but symbols of action and we must be alert, and learn to think for ourselves and then think out loud.

Legislation should be of vital interest to every woman whether affiliated with a club or not and it is the responsibility of all club-women to interest other women in their communities to make their clubs — "MOULDERS OF PUBLIC OPINION."

Never in the history of our country has it been so necessary for every clear thinking woman to be well informed concerning the laws that now govern them,

let us learn the way they originate and the way they are passed.

It is of the utmost importance that women serve on all important boards with men. We must show a keener interest in all public affairs also and participate in them. It is of the utmost importance that women serve in the Assembly of the United Nations and on all post-war peace councils as well as on policy — forming committees of our Government. Let us not think so much of the question what will women do in these positions, we know that, but of what the opportunity will do for women. Most certainly an American woman should be appointed on the Commission of the Status of Women, which reports directly to the Social and Economic Council.

Let us be proud in the knowledge that we are privileged to be a part of this great and powerful organization of women, the Pennsylvania Federation of Women's Clubs.

Mrs. J. Stewart Williams

Bice-president North eastern District of the Pennsylvania Federation of Women's Clubs and Chairman of Legislation.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912, OF "OUR LIFE" PUBLISHED MONTHLY AT PHILADELPHIA, PA., FOR OCT. 1, 1946

State of Pennsylvania
County of Philadelphia

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared Mrs. Helen Stogryn, who having been duly sworn according to law deposes and says that she is the business manager of "Our Life" and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management (and if a daily paper, the circulation), etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, as amended by the Act of March 3, 1933, embodied in section 537, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse side of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher, The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.
Managing Editor none.

Business Manager, Mrs. Helen Stogryn, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa.
Editor, Helen F. D. Lototsky, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa.

2. That the owner is: (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding one per cent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a firm, company, or other unincorporated concern, its name and address, as well as those of each individual member, must be given).

The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa. Helen F. D. Lototsky, President, 501 Adams Ave., Scranton, Pa., Catherine Yarosh, Rec. Sec., 866 N. 7th St., Anshela Banach, Fin. Sec., 866 N. 7th St., Maria Babiak, Treas., 866 N. 7th Street, Philadelphia, Pa.

3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages or other securities are: (If there are none; so state.)

None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the six months preceding the date shown above is
(This information is required from daily publications only).

Helen Stogryn, Manager.

Sworn and subscribed before this 23rd day of October, 1946.

My commission expires January 2, 1949.
Emil Kulechky

ЖІНКИ В ІНДУСТРІЇ

Від скінчення війни 2,000,000

жінок в Америці, покинули або спратили працю у тяжкій індустрії.

Савеля Стечишин

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА У ВИЗВОЛЬНІЙ БОРОТБІ

Український народ перейшов тернистий шлях у довголітній визвольній боротьбі, що сягає в далеку давнину. Ми славимо визначних борців, які хоробро боролися за ідею державності. Згадуємо й тих, що дипломатично змагали до тої самої ідеї. Не можемо поминути участі української жінки в тих визвольних змаганнях. Скрізь, де проявлявся народний живчик за вільне життя, там плече в плече з чоловіком була й жінка.

Вже з давних давен, ще за княжих часів українська жінка захищала інтереси народу. Навіть в таких давніх часах, коли по других краях право жінок було обмежене, то українка того обмеження не знала, вона була одинокою в цілому світі що славилася великою свободою в родиннім та громадським житті. Та воля і повноправність надавали їй сили й самостійності. Тому то ми бачимо, як наші жінки на різних становищах правлять краєм разом з їх чоловіками.

З нашої старовини маємо різних наших княгинь. Приміром княгиня Ольга боротьбою мстилася на ворогах за смерть свого чоловіка. Вона взяла керму держави в свої руки й вела боротьбу в інтересі своєї держави проти ворожих племен. В інших краях жінки володарів не мали таких прав і не володіли повноправно своїми державами, як це робила княгиня Ольга. Вдова по Романі Галицькій також уміло правила державою в імені своїх малолітніх синів. Крім згаданих, є ще цілий ряд княгинь, так як жінка Святослава Всеволода, жінка Володимира Васильковича, жінка князя Льва і другі, які цілковито заступали своїх мужів в часі їх походів, а то рядили державою, вирішували важні справи, приймали представників з других країв, підписувалися на важних урядових грамотах. В той час, коли вороги чигали і нарушували спокій, ці українські княгині твердо стояли за справами та інтересами своєї держави.

З козацьких часів стрічаємо немало козачок, які бралися за зброю в боротьбі з татарами та поляками. Кожу не знала жінка сотника Зависного, яка в часі облоги Буші поляками висадила себе і цілий замок у воздух, щоб не потрапити в руки ляхів. Сімдесят других жінок в той час скрилися в печері, щоб не потрапити в руки ляхів. А кілька то було героїнь в часі козаччини, які навіть не є записані в історію. В кожнім

визвольнім пориві українська жінка плече в плече з чоловіком ставала до боротьби.

Немало українських жінок захищало українську справу жертвуючи великі суми гроша на українські фундації та школи щоб забезпечити Україну від шкідливого впливу польонізму. Це також була боротьба, хоч не збройна, боротьба за рідний край. Згадати таких як Раїна Могилянка, княгиня Вишневецька, Олена Чарторийська, Галька Дулевич, та інші, які були фундаторками важних українських монастирів та наших шкіл, звідки ширилася просвіта на Україні.

З першої світової війни маємо немало героїнь, які для ідеї державності пожертвували багатом. Ще перед війною в 1912 році українські жінки в Галичині зачали поважну підготовчу акцію для zorganizовання жінок в таких ділянках в яких на випадок війни жіноча поміч булаб необхідна. Для того відкрито санітарний курс і почато збірку на фонд допомоги України. Ще війни не було а вже чуйна, дбайлива жіноча натура наперед готовилася до боротьби, щоб війна не заскочила людей неприготованими.

В 1914 році розганізовано при Львівській Повітовій Січі окрему чету жінок Січових Стрільців. Четю командувала дівчина. В тій четі були наші визначні героїні, як Павлина Михайлишин, Гандзя Дмитерко, Ольга Левицька-Басараб, яка пізніше згинула з рук ворога трагічною смертю. Пізніше пристали ще Олена Степанівна і Софія Галечко, які визначилися в боях, дістали медаль хоробрости й степень хорунжого та команданта чети. На Великій Україні і також були жінки, що брали участь в збройній боротьбі.

Багато було героїнь, що навіть поклали свої голови за рідний край. Згадати хочби Ольгу з Левицьких Басараб, яка працювала при Українсько-західній Республіці аж до її ліквідації в році 1922. Після того Ольга Басараб виїхала до Галичини і дальше працювала при УВО як журієр. Ляхи її арештували та мучили по звірськи, щоб довідатися про тайни й плани УВО, та вона не зрадила нічого, хоч за те положила своє життя. І це була жертва за українську справу.

Подібною героїнею була Віра Бабенко з Великої України, селянська дівчина з Катеринославщини, яка працювала, як розвідчиця для Укр. Нар. Республіки. Вона переносила важ-

ні звідомлення від повстанчих частин війська наражуючи себе на велику небезпеку. Та вона виконувала свій обов'язок без вагання, бо цього вимагала велика справа її народу. В році 1921 большевики мучили її в страшний спосіб, але Віра Бабенко не зрадила урядових тайн. Большевики вкінці відрубали їй голову. І так згинула ще одна дочка за Україну, за рідний край.

Та скільки то було безіменних героїнь, яких історія навіть не записала.

В часі війни не обійшлося без жіночої помочі в різних лічницях. Не тільки ті, що з крісом йшли до бою є героями, але й ті, що гоїли рани хоч були виснажені, втомлені й наражені на різні небезпеки на полю битви. А таких було багато.

А щож сказати про жінок селянок, що обробляли землю і запрягалися до плуга бо коней не було, та підтримували господарство, що потайки носили харчі під свистом куль своїм військовим частинам. А скільки то українське жіноцтво витерпіло різної наруги від переходячих ворожил військ.

Всі вони героїні, які з патріотизму, з пімсти покидали вгоди та йшли у бій. Всюди українська жінка ставала до помочі, чи то на полю битви, чи в лічницях, чи дома на господарстві.

Коли український народ осягнув свою мрію, коли Україна стала самостійною державою, то й тоді українська жінка не переставала працювати. При першій українській парламенті, який називався Центральною Радою працювало одинацять жінок при різних урядових працях в міністерствах. В других краях жінки мусіли виборювати собі право, щоб дійти до парламенту.

Друга світова війна ще надто свіжа, щоб вповні оцінити участь української жінки. Відомості, хоч покищо дуже скупі, вже говорять, що в Українській Повстанчій Армії воюють жінки разом з чоловіками. Булоб дивно, якби їх там не було. Цеж боротьба на життя й смерть. Боротьба за щось найдорожчого людині. Українська жінка це відчуває й допомагає з усіх сил, бо хоче вільно жити й на свободі дітей своїх виховувати.

УКРАЇНСЬКІ УСТАНОВИ В НІМЕЧЧИНІ

В американській зоні Німеччини в Регенсбургу zorganizована Вільна Академія Наук, а в Карлсфелді була Мінхену, українська преко-католицька духовна семінарія. Ректор семінарії о. Др. Василь Лаба-зі Львова.

ЩО ВАРИТИ І ПЕКТИ

Подає Олена Штогрин

Егплент

Одною з яриң, яка телер е в сезоні є егплент.. Сама вона не дуже принадна, однак приладжена належно задовольнить навіть вибагливий мак.

Обібрати один малий егплент докряти в кістки і кинути на заварену воду, хай покипить 1-2 минут. Воду віділляти, приготувати посудину, в якій можна пекти, покласти верству спареного егплент, потім кружільця помідорів додати соли, перцю, посипати тертим сухим хлібом і сиром, скропити маслом. Відтак знов повторити егплент і т. д. поки вся ярина не зужита. Завершити тертим хлібом і сиром. Дві ложки води змішати з ложочкою цитринового соку і вляти з боку в посудину з яриною. Пекти в у мірній температурі три чверти год. Подати до мяса.

Капуста з яблуками

Покряти свіжу, зелену капусту, спарити окропом. Присмажити цибульку в маслі, додати до капусти, покряти винне яблуко, посолити, поперчити і смажити під покришкою аж яблука змякнуть. Тоді подавати як є, або додати дві, три ложки квасної сметани і ще трошка підсмажити.

Пиріжки

3 жовтка, 1 склянка масла, 2 ложки соку з цитрини, 1 ложочка ванілії, 2 ложки квасної сметани, 2 склянки муки.

Розтерти масло з мукою на пісок, додати решту складників, замісити й виробити малі галки. Накрити і зоставити на ніч. Рано легонько розтачати, наповняти повилами, мармелядою або приправленим маком. Зліпити до купи і класти на бляху. Розбити білок на піну, мастити пиріжки й посипати січеними міддалами.

Пекти в гарячій печі.

IRO

Міжнародна Організація Збігців (IRO — Інтернаціонал Рефюджі Організейшен) має повстати з рамені Об'єднаних Націй.

План IRO предложили Загальному Зібранню О. Н. державний департамент Злучених Держав і департамент соціальних справ О. Н.

Нова організація малаб зайнятися 1,000,000 збігців і переміщенех осіб в Європі, а також можливо й збігцями на Далекому Сході.

Бюджет IRO є всього 151,000,000 доллярів.

У НЕРІВНИХ ЗМАГАННЯХ

(Продовження з Сторони 4-ої)

тизани, які ночами напали на мирне населення та грабили одягу й харчі. Українські повстанці загони звели з ними кілька зав'язаних боїв біля села Козьови. Тоді також випустили повстанці з страшного карного лягрю кілька сотень українських робітників в'язених німцями в селі Святослава. За це гештапівці хотіли спалити село Козьову, а людей здештукувати. Чудом урятував таки німець — летун цих невинних людей, толкуючи розлюченим гештапівцям, що ці всі люди невинні. Село покарано так, що молодих чоловіків вислано до славного знущаннями гітлерівського концентраційного табору в Освенцімі (Авшвіц), а жінок пігнали до Сколього копати окопи.

У Львові стріляли закладників на Місіонарській площі (зараз за Великим Театром), лишали трупів на пострах там цілий день. Нерідко на місці езекуції таємна рука складала квіти в вінки. Німецький грубий терор не вбивав духа ідеалізму.

Також езекуції відбувалися в четверги у Станиславові, Дрогобичі, Стрию, Надвірні, Підгайцях. Вішали на шибеницях батьків, жінок і сестер повстанців. У Надвірній між багатьома повісили лікаря, який перев'язав раненого повстанця та інж. Лісничого, чоловіка письменниці Ірини Вільде, якому закидали, що дозволив взяти повстанцям дерево на бараки. У Станиславові повісили між багатьома невинними старенького дідуся, який під час езекуції спокійно молився.

У Дрогобичі раз під шибеницею 14-літній хлопчина лебедів витягаючи руки: „Люди, я нікому ніколи нічого злого не вчинив. Ціле життя гірко біднував. Гину невинно з рук катів!” — Люди плакали, жінки мліли. Подібних трагедій було дуже багато. По езекуціях появлялися в даних повітах афіші з вичисленням усіх страчених.

Однак те все не відстрашувало населення, яке надалі всюди помагало повстанцям, складаючи для них гроші, одягу й харчі. Скривали у своїх хатах хворих, ранених або перетомлених повстанців.

При допомозі українських лікарів і аптек за куплено для повстанців величезну кількість потрібних ліків і перев'язочного матеріалу.

Горе було повстанцям, які попадали в руки гештапівцям. Їх катували й мучили в лютий спосіб.

В Бібреччині, в селі Пятничанах зловили німецькі поліцейські звязкового повстанців, Степана В. Йому звязали руки, прив'язали довгим шнуром до своїх саней і наказали бігти за санями. Степан біг якийсь час, аж утомлений упав. Це зовсім не зворушило німецьких посіпак. Селянин, що віз дрова з ліса, побачив жадливу картину: бистро мчали коні й весело дзвонили дзвіночками, а за санями волочили чоловіка, який лишав на білій сніговій дорозі кроваву омугу. Як прибули до Бібрки, у Степана не було вже лиця, лише широка кривава рана. Другого дня по-тайком закопано його на жидівським кладовищі.

Жорстокого команданта цієї езекуції схопили українські повстанці. Він плакав, клякав перед ними, та благав пощади. Однак його стрінула добре заслужена кара.

Ряди повстанців мимо переслідувань все більшали й більшали. Між охотниками не бракло жінок і дівчат, що повнили санітарну службу, шили білля й одягу та варили.

У 1942 р. в осені німецький східний фронт став хитатися й тріщати. У Львові відбувалася нарада провідників повстанців при вул. Жулінського. Нагло на нараду увійшли два гештапівці з автоматами й криком: „Гейде го! Це значить „руки вгору!” В тімже моменті один з повстанців став до них стріляти й ранив обох але рівночасно сам дістав прізний постріл у черево. Настала метушня, яку повстанці використали й утекли, забираючи з собою раненого товариша. Кілька годин пізніше було все наготові. Гештапівці контролювали всі авта й вози у місті. У прохожих перевірявали особисті документи. Всі дороги зі Львова обставили сторожками. Та все таки не удалось їм нікого зловити. Тоді у в'язниці розстріляли 120 закладників українців. Завдяки гідній поставі населення, провідники повстанців вратувалися, а тяжко раненого визначного боевика зоперовано й перевезено в Бібреччину, де він під лікарським доглядом прийшов зовсім до здоров'я.

На Східних Землях діяли менші групи повстанців, і туди йшли все звязкові з Галичини. З тих звязкових мало хто остався між живими, бо у Східній Україні тяжче було повстанцям скритися з огляду на мовні різниці. Багато молодих смільців впало від стрілу в потилицю, або повисло на ліктарнях Винниці, Бердичева, Києва, Полтави. Мимо всього

туди голосилися все нові й нові повстанці, яких тягнула чарівна Україна, яких гнала туга побачити Золотий Київ. Туди йшли вибрані, найідейніші, й гинули з окликом: „За Соборну, Самостійну Україну!”

Зимом 1944 повстанці відділи з Волині перейшли в болевівські Карпати. Відти напали на німецькі та малярські колони й винищували советських партизан. Коли советські війська заняли Тернопіль, повстанці відділи з Підгаєччини і Станиславівщини надтягнули у Скільщину, щоб тут закріпитися й приготувитися до боїв з большевиками.

Німці, які вже були у відвороті, вислали у Скільщину сильно озброєний відділ війська замість проти советських, проти українських партизан. Вони хотіли заскочити повстанців. Однак це їм не повелось, бо попереджені населенням повстанці привітали їх добре зорганізованим вогнем. Ми бачили німецьке військо в поворотній дорозі з цієї виправи. Їхали похнюплені й змучені, а за ними довгий ряд амбулянтів з раненими. У лісі остало 80 свіжих німецьких могил.

Німецька й малярська армія відступали, а Україну знову забрав під свій гнет червоний московський кат. Але тим разом червону армію привітали з Карпат і величезних лісів України гарматні стріли. Повстанча Армія подвоїлася числом по приході большевиків. Бо вже ні український селянин, ні робітник, ні інтелігент не хотять гинути смертю невільника у глибоких снігах Сибіру й Соловок, або у фабриках зброї за Уралом. Не хотять дати себе мучити у в'язницях. Кожний волисть згинути смертю жовніра.

У світі перед роком проголошено мир. Побідні війська вернулися домів. Америка у своїй благородности жаліє побіджених і прикладає всіх зусиль, щоб від мирного населення розбитої Європи відвернути марево голоду.

В Парижі радила мирового конференція, щоб запевнити тривалий мир у світі. У тих нарадах осмілявся забирати голос в імені України підніжок Мюскви — Мануїльський. Він промовчав, що Україна у вогні. Україна спливає кровю найкращих синів-борців, та кровю невинно катованих жертв.

В Україні нечувана чистка, яка обняла всіх, що ще посміли відно дихати, що ще не відреклися українства. В Україні більшають і могутніють ряди борців за волю. Українська Повстанча Армія під проводом Тараса Чупринки стоїть у нерівному бою. У повстанцях наші брати, батьки, навіть діди,

жінки, сестри й діти. Усі в лісах у найбільшій небезпеці, не вигоді, з крісом при нозі, все на поготовлі. Чи це галичани чи волиняки, східняки, буковинці, закарпатці — усі стоять дружно під прапором боротьби за Волю Соборної України, за кличі голошені Українською Головною Визвольною Радою — Свобода Народом, Свобода Людині!

Маруся Грабовецька

СПОМИНИ ... СПОМИНИ ...
ЯСНІ Й СУМНІ ...

В листопадові —
ці памятни дні
Туга виводить нас із хати
На гроби Тих,
що за волю лягли
Споминів... споминів шукати!
Спомини... спомини
ясні й сумні!
Впиваємось ними жагуче.
А серце наше
горить і болить
І вяже минуле й будуче.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

ІВАН ГАСИН
НАЙСТАРШИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
у Філадельфії

В потребі удавайтеся до нас, а дістанете
чесну і щирю обслугу. Ціна після
Вашого бажання
КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНА

HASYN FUNERAL HOME
2241 North Broad Street
Philadelphia 32, Pa.
PHONES: ST 4-1418 — ST 4-1234

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю
MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARket 1320
Обслуга в день і ночі

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДЕТРОИТ, МШ.

Відділ 16 СВА.

Перші сезонні збори 16 відділу відбулися 14 вересня в домі Мішігенської Ліги при участі більшого числа членок, на яких порушено різні чергові справи. Першою з них було перечитання й дискусія над об'їжником Централі СВА. а в ньому інформація, що наколи хочемо щоб чужі нас пізнали і зрозуміли нам треба стати членом амер. жіночих організацій: Національна Рада Жінок і Федерация Жіночих Товариств. Зрозуміли членки що Централь не має на це фондів і на заклик панни Анни Королишин зложили \$17.50 на цю ціль. Дали слідуєчі: п-на А. Королишини 5.00; п-ні А. Тимочко 2.00; Т. Свидан 2.00; по \$1.00: М. Василенко, А. Макар, Т. Новак М. Сена, Н. Саган, Е. Вазик, С. Цимбаліста; по 50 ц.: А. Дембіцька, К. Бурик та Р. Григорко.

Бажанням членок є, щоб репрезидентка відповідно об'їжнена зі справами українського народу тут і за океаном, особливо жіночими, була представницею у цих організаціях. Добре було б щоб і всі відділи СВА. взяли під розвагу чи належати нам або ні до американських жіночих організацій і пішли Централі на зустріч з відповідними фондами. Зроблено заклик за передплатами для „Нашого Життя” та приєднування нових передплатниць бо в цей спосіб не тільки підтримимо нашу пресу але й поможемо їй стати з часом тижневником. Важні вісті є в нащій газеті в теперішній час як в справах тутешніх так і заграничною. Бачимо в який спосіб і в яких обставинах жіноцтво зорганізоване в ряди СВА. працює й мусимо признатись що ми тут в вільній країні могли б краще працювати наколиб не якась байдужність. Возьмім під розвагу наших втікачок з з якими труднощами їм там приходиться працювати, а всеж таки вони це роблять бо бачать що в єдності сила і організація це одинока дорога що поведе народ до дальшого і кращого нашого життя-буття. Сестри Союзанки возьмімся до дальшої праці і не нарікаймо що брак часу або щось друге нам на перешкоді.

Книжечки „Україна у творах її письменників” праці Софії Русової, зараз всі розкупили і теж залучаю \$7.50 з їх розпродажі. Книжечка маленька та прекрасна змістом бо пок.

проф. Русова вибрала слова найкращих наших письменників, повинна знаходитись в кожній українській хаті. Дохід з розпродажі цієї книжечки піде на поміч для дочки пок. С. Русової. Це чесний і певний спосіб допомоги.

Збори переводила п-ні М. Василенко заступниця голови бо голова 16 від. п-ні Катерина Ігнатюк недужа. Всі членки бажать їй скорого повороту до здоров'я і дальшої праці в СВА.

МІ СЕНА, пис.

ДЕТРОИТ, МШ.

Відділ 23 СВА.

На зборах 22 серпня ц. р., ми прочитали об'їжник Централі СВА. з якого членки були дуже вдоволені і над кожною точкою дискутували. А найбільше було дискусія над тим щоб наш Союз Українок став правильним членом американських і міжнародних жіночих організацій. Членки радо згодились зложити на це окремий фонд, бо всі зрозуміли що в теперішню пору нам потрібно щоб американські організації жінок з нами краще числились, щоб ширше були об'їжнені з нашими справами.

Наш 23 відділ старається допомогти нашим скитальцям та сироті дітям, на спровадження сиріт п-ні Кажній, дотепер збрала \$75.00 і та збірка дальше продовжується. На пікніку відділу п-ні Павлина Боднар збрала між приявними \$11.00 на сироти. На резервовий фонд СВА з каси ухвалено \$5.00, з „бінга” що відбулося у п-ні Форись ухвалено \$10.00 на пресовий фонд СВА.

Так ми працюємо як можемо. Книжочки „Україна у творах її письменників” праці Софії Русової ми стараємося розпродати. Рівночасно посилаю \$16.50 а саме на пресу СВА \$10.00, на резервовий фонд СВА. \$5.00 і одну нову передплату на „Наше Життя”.

Марія Ясінська

БАЛТИМОР, МД.

Відділ 59 СВА

В неділю 6 жовтня на зборах 59 від. СВА. на які зійшлися членки досить чисельно, як теж загостив до нас наш парох Впр. о. Маньоський, як почесний член нашого Товариства. На заклик голови п-ні Маньоської прочитано об'їжник і Вісті Централі СВА. які всі вислухали з великою увагою і заінтересуванням.

П-ні Маньоська ще обширніше вияснила яку то важну і велику працю наша організація могла б виконати для наших рідних на скитальщині, коли б ми своїми щедрими жертвами помогли їй стати повним членом американських жіночих організацій де наша представниця з правом голосу могла б вставляти за нашими рідними на скитальщині.

І казала дальше, що відділи повинні зложити жертви на резервовий фонд СВА з якого Централь могла б подати поміч українським жіночим організаціям на еміграції. В кінці за піддержання преси СВА., щоб ставали всі членки передплатницями „Нашого Життя” та і добровільними жертвами помогли нашій Централі і на дальше висилати „Наше Життя”, той духовий корм, якого наші рідні на скитальщині бажать. Присутні членки відповіли на це дуже радо овоїми щирими жертвами і також всі поперли внесення пані голови виасигнувати з каси Товариства на вкладку до Федерації 10 дол. на резервовий фонд СВА \$15.00, а членки зложили теж на резервовий фонд від себе \$24.00, які вже вислано до Централі СВА. у Філадельфії.

Відтак п-ні голова зложила подяку членкам що так гарно зійшлися на збори та зі зрозумінням віднеслись до цих так важних справ.

Книжки проф. С. Русової „Україна у творах її письменників” вже розпродано. Тільки ще не усі членки її мають, отже ще більше замовляємо в Централі СВА. Декотрі членки вже прочитали та кажуть що книжка дуже цікава і поучаюча, та що люблять її читати і раді що таку книжку Централь СВА. видала. Дяка їм за це.

По зборах п-ні Маньоська гостила всіх членок з Впр. о. парохом чаєм і свого печива тисточками. Членки піднесли многоліття Отцю Парохови і п-ні голові та подякували за гостину і розійшлись задоволені.

Жертви на Резервовий Фонд СВА. зложили пані: Анна Чорній 6.00, Ірина Шпатура 5.00, Анна Смоляк 2.50, Юлія Маньоська 2.00; по 1.00: Олена Полко, Анна Раюча, Текля Качур, Меланія Стайнер, Марія Лучишин, Анна Боднар, Магдалина Керр, Іванна Захарків; 50 ц. Тетяна Саплива. Разом \$24.00.

Анна Чорній, секретарка

ПРИ КОЖНІЙ НАГОДІ ЖЕРТ-
ВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

ГОСТІ НА ЗБОРАХ ОКРУЖНОЇ РАДИ

Збори Округної Ради СВА, в Нью Йорку, 29 вересня ц. р. вітали гостей панство Русових, які недавно приїхали до Америки з Парижа. Багато членок О. Р. і гостей зійшлися щоб з першого джерела довідатись про життя скитальців, та привітати миліх гостей в найбільшому на світі місті Нью Йорку.

Пані Іванна П. Бенцаль, голова Округної Ради СВА, відкрила збори й представила паню Наталю й Дра Юрія Русових. Пані Наталя Русова є нам близька і добре знайома з листів, бо заки виїхала до Америки, була одною з основниць й місто-головою Союзу Українок в Парижі.

Вона родом із Києва і там ходила до школи аж до виїзду до Парижа, де скінчила французьку Академію Мистецтва як лавреатка (перша премія). Опісля працювала по декораціям в театрах Парижу, Дрездену, Флоренції, Праги, Берна, Букарешту й др. Також в кіноматографічній мистецтві (проекти декорацій і сценарії). Зпід її пера вийшли твори „Героїчний Театр”, „Свято Державності” „Чорне море” й велике число новель.

Др. Юрій Русов, син пок. Софії Русової, народився у Харкові, скінчив університет в Києві, докторат філософії зложив у Відні. Був доцентом в Українській Академії в Подебрадах (зоологія й рибівництво), українським університеті у Празі й Педагогічним Інституті. Був директором секції рибівництва при Національній Зоотехнічній Інституті в Букарешті, професором в рибальській школі в Джурджу, в Румунії. Написав понад 40 наукових праць про рибальство, рибознавство й рибоводство, коло 10 підручників із зоології й рибівництва, й низку статей ідеологічного й суспільно громадського характеру.

Пані Русова подякувала спершу за запросини на збори й за нагоду запізнатись особисто з українками Нью Йорку. Говорила про ЗУАДЖКомітет який помагає скитальцям у всіх американських зонах, та про тих що посилали пачки й гроші просто до скитальців, що було великою особистою помічю. Пані Русова подала думку щоб наше зорганізоване жіноцтво придбало грошей на безпосередню підмогу жіночим організаціям (Продовження на сторони 9-ій)

ГОЛОСИ НАШИХ ЧИТАЧОК

Яка на це рада?

У вересневому числі „Нашого Життя” появилася стаття п. Л-ка, п. з. „Невикористані сили”, в якій авторка призадумується над причинами слабого зацікавлення читачок нашим самотнім, на цілу Америку, жіночим журналом.

Не будемо тут накидатися на малу промадську та національну свідомість нашого жіноцтва, не будемо теж виправдувати їх тим, що в них родина, хата, діти, товариські обов’язки, професійна праця

У цих рядках хочемо висловити свої заваги для редакції „Нашого Життя” по думці застати „шукай вини в себе”

Перша умова зацікавлення журналом — це його зовнішній вигляд. На жаль зовнішній вигляд „Нашого Життя” не зовсім відповідає естетичним вимогам сучасної жінки. Ми хотіли б бачити цей місячник у гарній колірній, мистецьки виконаній окладинці, що кожного місяця міняла б свою основну барву. Це очевидно потягло б за собою деякі видатки. Треба б замовити окладинку в мистця-малювача, або навіть проголосити конкурс на проєкт окладинки та нагородити найкращий. Потому треба б зробити з неї клішу. Одначе ці видатки по якомусь часі виплатилися б, а наш журнал зміг би подобатися своїм і чужим.

Друга умова почитності журналу — це його різноманітність. Побіч поважних статей та вслякого роду звітів і об’єктивів, в жіночому журналі треба найти місце ще й для одягу, кухні, спорту, літератури, театру, кіна та всіх цих питань, якими цікавляться жінки усіх суспільних клас та професій. Кожний із цих відділів повинен мати теж мистецьку заставку та багато світлин.

Третя й найважливіша справа — це підхід до заторкуваних питань. Іншими словами — журнал повинен мати своє національне обличчя. Редакція журналу мусить пильно слідкувати за політичним життям свого народу, рахуватися з настроями читачок з одного боку, з другого ж надавати загальні жіноцтва ідеологічні напрямні у відношенні до такої чи іншої проблеми. Коли в краю ведеться боротьба на життя і смерть з ворожим окупантом — тоді навіть жіночий журнал не може про це мовчати! Українська Пресова Служба розсилає звіт про поля бою до всіх українських та чужинних редакцій у цілому світі. І коли чужинці щораз частіше починають про те писати — слід було б про це написати в

українському жіночому журналі не тільки з „журналістичного обов’язку” але й зі своїми коментарями, бо може чужинні часописи невірні насвітлюють наші, українські справи, бо нас глибше заторкують ці близькі нам події, бо там, у краю, гинуть за волю наші брати, батьки, чоловіки Українську жінку, де вона не находилася, ці справи цікавлять, бо це питання волі українського народу, бо це змагання за владу, незалежну державу. Й тому жіночий журнал, що як і кожний інший український часопис чи журнал, служить цій спільній нам усім ідеї — займе своє становище до цієї визвольної боротьби. Бо мовчанка — це теж становище, але чи вірне?

Кидаючи цих кілька думок у відповідь на ваторкане питання — рідко ми почули думки американських читачок на цю тему. Віримо, що вони зявляться, бо знаємо патріотизм та повне посвячення і співчуття серце української жінки, якій кожна українська справа дорога. Одною ж з таких справ є якраз український жіночий журнал!

Люба К.
Париж.

З ПРИВОДУ ОДНОЇ СТАТТІ

Читаючи у вересневому числі редакційну статтю, „Невикористані сили”, де сказано, що членки та читачки „Нашого Життя” мало відзиваються я рішила висловити свої особисті заваги.

Ми тішимося що маємо свій часопис і гордимось ним. „Наше Життя” є добре і займає, та було б ще цікавіше, коли б можна мати більше матеріялу про домашню господарку, різні питання та відповіді, розуміється у добрих справах, а навіть дати конкурс і нагородити в роді книжки за найкращі вказівки до печення або варення, та поради домашньої господарки, як мають інші журнали і часописи. Розумію що це є велика й тяжка праця й знаю що у нас нема на це фондів щоб газету побільшити, але подаю свої заваги і вважаю, що в такий спосіб наші жінки більш зацікавляться і будуть передплачувати „Наше Життя”.

Нам відомо, що не всі розуміють організаційну працю та не всі займаються народною справою, але всі займаються своїм домом та всі розуміють свою кухню, і власне ці жінки що ніде не належать й нічим поза свій дім не займаються мали б щось і для них цікавого в „Нашім Житті”.

Читаючи багато інших часописів бачу нераз добрі поради і мудрі питання, а часом навіть смішні такі що здається шкода на них місця, але вони не жалують місця а стараються дати всім щось цікавого, бо люди є різні, одні люблять те, а другі інше.

Стаття викликала „вовка з ліса”, замитала чому читачки не відзиваються, от я відзиваюся і пишу по щирості мої думки.

Я оцінюю велику працю редакції що вкладає в „Наше Життя” Честь вам за те й пошана. Від початку заснування нашої газети я все старалась її підтримувати, й живила надію що в своїй пресі буде місце поділитись думками із другими. Тепер ця нагода трапилася, і я радію що можу свою думку отверто висловити.

Марія Ясінська
Детройт, Міш.

УКРАЇНЦІ В ЕСПАНІ І АФРИЦІ

В Еспанії заснувався українсько-еспанський Допомоговий Комітет.

У Східній Африці є кільканацять таборів, у яких перебувають українці. Два табори мають українські церкви.

УКР. НАЦІОНАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР ЛИСТОПАД

- 1 1918 повстання Західної Української Народної Республіки
- 1 1889 нар. сатирик Остап Вишня
- 1 1861 нар. письменниця Людмила Василевська (Дніпрова Чайка)
- 6 1811 нар. поет Маркіян Шашкевич
- 6 1876 помер письменник Олекса Стоженик
- 6 1912 помер композитор Микола Лисенко
- 9 1872 нар. письменник Богдан Лепкий
- 10 1838 помер Іван Котляревський
- 13 1838 нар. повістяр Іван Нечуй-Левицький
- 13 1923 помер Іван Липа
- 16 1863 народилася письменниця Ольга Кобилянська
- 17 1828 нар. письменниця Ганна Барвінок
- 18 1919 оголошення Генерального Стату „Підкарпатської Руси”
- 21 1921 більшовики розстріляли 359 українців-Зимовопохідників під Базаром
- 23 1919 помер критик Микола Євшан
- 24 1934 помер Михайло Грушевський
- 29 1899 нар. письменник Григ. Косинка

ГОСТІ НА ЗБОРАХ ОКРУЖНОЇ РАДИ

(Продовження зі сторони 8.)
ціям на вигнанні, й щоб жіночий комітет мав спеціальний фонд для тих скитальців що прийдуть до Америки, де вони могли зтягнути тимчасову позичку на той час заки улаштуються на праці. Просила теж підтримувати скитальців морально, та розказувала про страхоття які переходили українські жінки що їх більшовики, як дикі звірі, атакували пубрично серед дня.

Др. Русов говорив про молодь яка потребує моральної підтримки, особливо хлопці що вийшли з різних контретаційних таборів і тюрем. Вони потребують книжок і листів, які треба туди посилати. На різні запити приявних панство Русови відповідали радо. Після докладів приявні зложили датки в сумі 30 дол., які за порадою пані Русової, рішено вислати до Союзу Українок в Парижі, на руки пані Г. Коваль, голови.

Панство Русови й гості покинули салю, а членки Окр. Ради продовжували свої збори. Секретарка О. Р. прочитала об’єктив Централі США а по дискусії над ним, полагоджено деякі місцеві справи й відспіванням гимну США збори закрито.

Це був вечір який довго зостанеться в пам’яті приявних, і ми складаємо панство Русовим сердечну подяку. Жертви зложили, по 2 дол. пані: Юлія Яремова, Кізіма, М. Бринь, Кульчицька, А. Колтон, М. Ленчук, К. Стефанович, І. Бенцаль і п-нна С. Абрагамовська. По 1 дол.: Др. Ю. Русов, пані: Е. Хомів, Гелета, Грабовська, Мойсей, Анна Бодак, Сукмановська, К. Баран, К. Чолій, Павл. Авраменко, К. Пелешок і Марія Демидчук.

Катерина Стефанович, секр.

Ширіть „Наше Життя”

УКРАЇНКИ ДІТРОЙТ, ДІРБОРН, ГЕМТРЕМК ТА ОКОЛИЦІ!

Поможіть вибрати Українку

МАРУСЮ Е. БЕК

Суддю „Пробейт Корту”

(Повний термін)

Безпартійний Бальот

Українки! Національна честь вимагає того, щоб українські жінки напружили всі свої сили та помогли вибрати визначну членкиню своєї нації суддею. Голосуйте тільки на Марусю Е. Бек на суддю!

Злучений Жіночий

Укр. Виборчий Комітет

ВИБОРИ 5 ЛИСТОПАДА

DONNA GRESCOE ACCLAIMED IN TRIUMPHANT DEBUT

(Continued from Page 5)

Rondo Capriccios," Chopin's "Nocturne," Ravel's "Habenera" and "Sarasate's "Gypsy Airs."

The artist was called back for four encores. Several of the compositions played at her debut were offered by Miss Grescoe to Ukrainian delegates to the Third Ukrainian American Congress, held last spring in Washington, D. C.

Having shown her affection and loyalty to her fellow-townsmen who admire her, Donna is ready for her world debut at Town Hall. "Our Life" wishes her a brilliant success in her career.

HOW WE MADE BORSCH

(Continued from Page 6)

"Think it's time to salt it?" We salted it. Tasted it. We looked at each other.

"It's sort of..."

"Oh, because it has no kvas."

We poured in some kvas and tasted it again.

"Cover it, let it cook awhile."

My husband began on still another cigarette, and seeing my displeasure, excused himself: "Don't mind it, I'm sort of nervous."

I was nervous too. My husband reached for a sample again with the spoon.

"Better now."

"Really? Mm. Yes, it is."

"Maybe it's done?"

"I think so. Only it doesn't seem to have any color."

"You know why? Because we cooked it covered. We should have left it uncovered. I read somewhere that vegetables should be cooked uncovered, or they will lose their color."

"Well, it is too late now. Better remove the pot."

My husband shut off the flame and I began to set the table for

З Відня подають що в Австрії, у всіх 4 зонах, разом є 23,391 українців, а саме: у французській зоні 6,017, в американській зоні 9,224, в англійській зоні 5,642, у совітській зоні 2,508.

ЦВІТИ

на весілля, похорони й інші

оказії

замовляйте тільки в українського квітара

Еміліян М. Матковський
ДОСТАВЛЯЄ ВСЮДУ В МІСТІ
ФІЛАДЕЛФІЇ

EMIL M. MATKOSKI
2904 W. Poplar Street

Philadelphia 30, Pa.

Phone: FR 7-5582

dinner. By the time my husband washed his hands and returned, everything was ready. He looked and complimented me.

"What a pretty table my little housewife sets. Cross-stitched tablecloth, flowers. And remembers everything, too. The cream, the pepper. Well, let's sit down."

I served the borsch.

"A full plate now," orders my husband.

I filled the plate and look — the borsch really is pale — no color at all. What is this? — I thought. We began to eat, but couldn't seem to find any taste in it. Not anyhow. Now I began to get angry. My husband still tried to save the situation.

"You know, it needs a little salt. That's what it needs. I'll bring it." He rises to go for the

salt. His foot catches on the neighboring chair. It overturns and with it, something heavy. We look. The cutting board.

"You clumsy!" I exclaim, "You have upset something again. Of course. The beets!"

"What? Beets? It's true. Sonia! The beets! Ha-ha-ha!"

"You laugh? You mean thing! I refuse to eat. You can eat this borsch by yourself." I was really fed up and rose from the table.

"But listen! Ha-ha-ha! Neither of us can eat this, because it isn't borsch!"

"What do you mean?"

"Well look. We did not put the beets in. They were lying peacefully on the cutting board on the chair and we completely forgot about them."

I looked. The diced beets lay

in a shimmering red mosaic over the floor. I felt the anger leaving me and filling its place was laughter. Together we laughed and laughed. Crawling under the table, we scraped up the unfortunate beets and laughter made us weak.

"Well — we won't be eating borsch today. But what about the stuff we cooked? We can't throw

"Don't worry. I'll ask some one it away."

— I'm sure we can finish this borsch. I'll put it in the cooler, let it stand till tomorrow. But right now, I'm hungry."

"So? Shall we go out to dinner?"

"Let's."

And we dressed and went out, laughing at our first attempt to make borsch.

Виметіть Безладдя з Вашінгтону

Для кожного думаючого американця найбільшою сьогодні турботою є той індустріяльний хаос і економічне замішання, що перед ними стоїть наша нація.

* * * *

Велика більшість американців рішуче хоче втримати свободу гарантовану Конституцією.

* * * *

Ви знаєте про потаємні зобов'язання в Ялті, Тегерані й Потсдамі, що відібрали від країн Центральної й Східної Європи їхнє право на самоуправління, віддали їх народ в неволю й на все загрожують світовому мирові.

* * * *

Ви знаєте про економічну непевність, нездарність, марнотрату й корупцію під урядом Нью Ділу.

* * * *

Ви бачите, як на американським побуті відбилося правління, що керувалось політичною вигодою, замість бути правлінням для цілого народу.

* * * *

Комуністичні, радикальні й ліві групи ведуть свої кампанії під охороною тоїсамої конституції, яку вони знищилиб якби мали добру нагоду. Ті ліві групи одержували протягом минулих 13 літ поміч і підтримку від урядів з Демократичної Партії, і тепер змагають до того, щоб ту партію цілком опанувати.

* * * *

Сьогодні в краєвій політиці головне питання є поміж радикалізмом, регіментациєю, всемогучою бюрократією, класовим визиском, дефіцитною розтратою державних грошей і політичними машинами з одного боку, і Республіканською Партією з другого що вірить в американську свободу для кожної людини під законами справедливими для всіх, у місцеве самоуправління, в ощадність і чесність уряду.

* * * *

Республіканці стоять за те, щоб усім однаково буда відкрита дорога до добробуту, який тільки хто може осягнути залежно від свого хисту, своїх спосібностей і своєї роботячності, лише з такими законними обмеженнями, щоб було справедливо для всіх.

* * * *

Першим конечним кроком до того, щоб вернутись на американський шлях, є вибір республіканської більшості у Конгресі й затримання чесної, ощадної адміністрації в Гаррисбургу.

ГОЛОСУЙТЕ НА ВСІХ РЕПУБЛІКАНЦІВ
У ВТОРОК, 5 ЛИСТОПАДА, 1946

VOTE STRAIGHT REPUBLICAN

TUESDAY, NOVEMBER 5, 1946

Українська Дивізія — Республіканський Стейтовий Комітет